

KARL GUNNAR
RUNDLÖF

EN RIKTIG UPPLANDS BROARE
BERÄTTAR SIN HISTORIA

KUNGSÄNGEN, 2010

KARL GUNNAR RUNDLÖF BERÄTTADE SIN
LEVNADSHISTORIA
OCH HANS HUSTRU INGE RUNDLÖF
TECKNADE NER DEN,
2008-2009.

MIN BARNDOM

Jag, Karl Gunnar Rundlöf, föddes den 20:e maj 1926 på Blidbacke, en liten stuga, statarbostad, som låg på Aske Gård, där min Pappa arbetade i trädgården. När jag var ett år flyttade mina föräldrar, Karl Gösta och Sally Elvira Rundlöf till Svarsta, nu en ruin alldeles vid gränsen till IIs militärområde. Där föddes mina systrar Märta, Ebba, Anna och Siv. På Svarsta fanns det en ladugård med plats för tre kor, kalvar, grisar och höns. Huset hade en stor farstu där mycket ved kunde förvaras.

Min Pappa jobbade på Negelstena gård och Svarsta tillhörde gården. I den stora trädgården odlade vi mycket grönsaker och min Pappa satte varje vår 500 kg potatis. Den skulle räcka till oss och djuren och en del kunde säljas. Bärbuskar, vinbär och hallon, jordgubbar och äppelträd fanns det också och naturligtvis rabarber.

Under högsommaren kunde våra kor beta i skogen, så att gräset i hagen fick hämta sig. När gårdens äng var slagen fick korna efterbeta där. När jag var åtta år fick jag lära mig att mjölka. Ofta fick jag följa med min Mamma för att hjälpa till. Majros var ledarkon som kom när man ropade, med de andra efter sig. De kom till mjölkningsplatsen 1,5 km upp i skogen, morgon och kväll. Mjölken fick vi bära hem. Den skulle separeras och grädden förvarades i vår stora jordkällare tills den skulle bli till smör. En gång i veckan var det mitt jobb att kärna smör i en stavkärna. Den finns nu på museet vid hembygdsgården i Kungsängen. När min Mamma gick till affären i Håbolund tog hon smör och ägg med sig, och ibland tog hon överrodden till Sigtuna och sålde smöret där. Min Pappa fick slå hö, som vinterfoder till djuren, vid alla vägkanter och på små landbitar som gården inte använde. Det gällde att gå upp tidigt, klockan fem fick jag dra slipstenen för att slipa lien. Klockan 7 började jobbet på gården som pågick till halv sju, så det blev långa arbetsdagar på sommaren.

När jag var 7 år började min skolgång. De första 2 åren gick jag på Negelstena skola. Vi hade en snäll fröken, Karin Jansson. Vägen gick genom skogen nästan 3 km, en lång väg att gå. Särskild på vintern när det var mycket snö, då kändes det ofta jobbigt. Några gånger fick jag skjuts med häst och släde. Förvaltarfru Sjögård var snäll och bjöd på varm choklad och smörgås, medan kusken körde fram. Det var nästan snöstorm och hon ville inte att jag skulle gå hem ensam i det vädret. Från tredje klass blev det skolan i Håbo Tibble, där blev vi mottagna med örfilar av de stora pojkarna. Varje dag fick någon elev gå till Håbolund för att hämta posten till magister Walldén. Vi fick skotta snö, hugga och bära in ved, hjälpa till med alla möjliga göromål. En vår blev det min uppgift att måla bikuporna, det blev ett himla liv på bina när jag hade målat flustret. Som tur var skrattade magistern och jag lärde mig att flustret inte fick

målas. På rasterna spelade vi pojkar oftast fotboll, men eftersom mina gummistövlar slets alltför fort, förbjöd pappa mig att sparka boll. Istället kunde jag vara målvakt. Gick det hål på byxknäna satte min Mamma dit en lapp, mer var det inte med det.

En vårvinter, jag tror det var 1935 eller 1936 fick vi fem barn kikhosta. Märta och jag klarade oss ganska bra, men mina tre minsta systrar blev mycket dåliga. När förvaltarfrun såg hur sjuka dom var, ringde hon efter läkaren. Hon skickade min Pappa med barnen till sjukhuset i Uppsala. Frampå natten kom han hem igen med Anna och Siv, de hade dött på väg till sjukhuset. Ebba fick ligga kvar. Hela sommaren var hon sedan hos mina farföräldrar tills hon började skolan. Jag kommer ihåg att jag plockade blåsippor till mina småsysters händer. Dom begravdes på Håbo Tibbles kyrkogård, men deras gravar är borta. Efter deras död tog det flera år innan min far spelade på sitt dragspel igen.

Min bästa kompis Karl Erik Gustafsson bodde på Grynsta. Han var två år äldre än jag och vi höll ihop i flera år. Vi kände varje stig och varje sten i skogen. Vi visste var fågelbon fanns, var räven hade sin lya, var och när grävlingen gick på jakt. Kalle hade ett salongsgevär som han jagade ekorrar med. Det fanns många i vår skog. Han flådde och torkade skinnen och sålde dem. Vi samlade fågelägg, men vi tog aldrig mer än ett ägg ur varje bo. Jag hade en fin samling fågelägg som jag förvarade under min säng, egna skåp hade vi inte. En dag var mina fågelägg borta. Pappa hade kastad dom. Han tyckte inte heller om när Kalle kom. Så fort han såg att han var på väg hittade han på något som jag måste göra. Till sist kom vi överens om att jag skulle hänga en handduk på lagårds-dörren, då visste Kalle att jag hade tid för honom. På vintern kom han på skidor, det var skating som gällde och det gick fort.

På sommarloven fanns det mycket att göra. Min morbror Edvin hjälpte mig att bygga en cykelkärra, på den kunde jag lasta allt som skulle till torggumman Asplund, som bodde i närheten av Håbo Tibble kyrka. Vi plockade mycket bär; blåbär, lingon, nypon och slånbar. Min Mamma syltade och saftade, men mycket gick till torggumman. Två gånger i veckan åkte hon till torget i Stockholm, och ofta lastade jag min kärra och drog iväg till henne. Tidig på våren plockade jag vide, sedan blev det brännässlor, som gjorde att hela händerna skakade om kvällen. Mycket svamp hittade jag, jag visste precis var de växte. Tyvärr ligger alla mina fina svampställen idag på militärområdet. Liljekonvaljer och gullvivor bands till buketter.

En vår, jag var väl 13 år och hade plockad liljekonvaljer hela dagen. Min pappa var arg, för att jag satt hela kvällen och band buketter. Nästa morgon tog jag överrodden till Sigtuna för att sälja mina blommor. Halvvägs till stan passerade jag en grässlant där det satt många lottor och när dom fick se mej med mina blomkorgar ville alla köpa, och på kort tid blev jag av med allt. – Nu kan du berätta hemma att du är kunglig hovleverantör, sa en av lottorna, för drottning Louise har frågat efter

liljekonvaljer. Snart var jag hemma igen med hela 120 kronor. – Det var som fan, sa pappa. Han tjänade bara 90 kr i månaden.

Efter fyra års skolgång i Håbo Tibble slutade jag skolan. Skolavslutningen var på en lördag, min Mamma var med och jag var glad att få vara ledig ett tag. Men min far hade andra planer, jag fick veta att jag skulle börja jobba på Negelstena gård redan på måndagen. Jag fick köra höräfsan och det var ganska roligt men att rensa ogräs i sädesåkrarna i högsommarvärmen var jobbigt. Varje fredag var det min uppgift att mocka i hönshuset, så att det skulle vara fint till helgen – om det kom gäster. Sedan kom höstskörden, ja det fanns mycket att göra på gården. På vintern fick jag hjälpa min far att hämta is. Han sågade isen i halvmeter stora fyrkanter. Man drog upp isbitarna med en stege med två stora krok, lastade bitarna på en släde och körde dem till ett ställe i närheten av ladugården. Där lades de på en bädd av sågspån. Efter ett varv blev det ett lager sågspån igen, och så lastades varv efter varv. Till slut täcktes allt med ett tjockt täcke sågspån. Isen skulle räcka hela sommaren att kyla mjölken. Varje morgon kördes mjölken med häst och vagn till mejeriet i Bro.

När det inte fanns något att göra på gården hjälpte jag fiskaren Eskil Johansson. Jag blev en riktig fiskardräng. Vi hjälptes åt att dra upp näten under isen. Han uppmanade mej hela tiden att röra på fingrarna och göra åkerbrasa så att inte fingrarna skulle förfrysas. Jag fick äta middag hos familjen i fiskartorpet som låg nedanför Täljeby vid Mälaren. Jag kommer fortfarande ihåg den jättegoda stuvade laken som fiskarfrun lagade.

Fiskarn bad mig en gång gå till Statshotellet i Sigtuna med en stor gädda. Jag bar den levande i en säck. Kokerskan tog emot och virade in fisken i en gammal kökshandduk. Hon slog gäddans huvud i marmorbänken. Fiskarn var stamgäst på hotellet och gäddan räckte kanske till några måltider.

Det var nog i början på april när jag, fiskaren och en kamrat till honom tog våra sparkar och åkte till Munkholmen nära Sigtuna för att vittja näten. När vi efter väl förrättat arbete tog igen oss med kaffe och smörgås lät det som om råttor sprang över isen. Fiskaren skrek; – Isen rör sig, vi måste iväg! Vi satte fart och hann över rännan som redan hade bildats. Det var i sista stund, några timmar senare låg Mälaren öppen.

Fiskarfamiljen flyttade så småningom till Munkholmen. En natt flera år senare var jag i skogen för att jaga hare, när jag hörde rop på hjälp från sjön. Jag kunde inte göra något. Dagen efter fick jag veta att fiskaren hade drunknat när han var på väg hem från Sigtuna. Han hade missat den rösa vägen som han hade stakat ut på isen och som hans fru och dotter tidigare på dagen hade följt.

Sent på hösten fick vi som hade slutad skolan gå på fortsättningsskola i ungefär sex veckor. Tidigt på våren började konfirmationsundervisningen. Vi fick lära oss psalmverser och det var mycket besvärlig för mig. Jag hade svårt att lära mig sånt som

inte rimmade. Den 18:e maj 1940 konfirmerades vi i Håbo Tibble kyrka. Det var mycket varmt den dagen och vi pojkar fick gå i svart kostym med vit skjorta och hög krage med fluga. Sådana kläder var vi inte vana vid. Så fort jag kom hem åkte kläderna av, och nästa gång kostymen skulle på hade jag vuxit ur den.

Efter konfirmationen var det bara att fortsätta jobba på gården tills höstskörden var avklarad, då fanns det inte längre något arbete för mig. Men den gamle ladugårdskarlen som hade ryktat alla gårdens kor i många år orkade inte längre med arbetet, och på det sättet fick jag vara kvar på Negelstena en vinter till. Varje dag fick jag rykta ett hundratal kor och tre tjurar och alltid fanns det några kor som måste tvättas innan jag kunde borsta dem. Det var ett ensamt jobb men eftersom den vintern var mycket kall var jag glad att ha en varm arbetsplats.

En dag 1940 ringde alla kyrkklockor. Pappa kom hem från gården för att packa. Ett par timmar senare vandrade han iväg mot bussen – det var allmän mobilisering. På krönet vände han sig om och vinkade till mamma och oss tre barn på trappan. Ingen visste när han skulle komma hem igen. Pappa hade följt krigets utveckling på radion – men det var ingen annan som fick lyssna på den. Medan Pappa låg på Gotland fick jag ansvara för att det fanns ved i vedboden och att potatisen inte frös. Det var en mycket kall vinter och jag tände stearinljus för att hålla frosten borta från jordkällaren.

Trots min Pappas handfasta protester sa jag upp mig hos förvaltare Sjögård. Jag hade sökt och fått arbete på Aske Trädgård. Ännu argare blev min Pappa när han fick reda på att jag hade köpt en cykel på avbetalning, men Aske låg en bra bit bort, så jag behövde verkligen en cykel. Jag hade bara pengar till halva köpesumman. Hälften av min lilla lön tog Pappa hand om. Det tog lång tid att spara ihop till cykeln. 40 öre i timmen hade jag tjänat på Negelstena och jag tror att min cykel kostade 140 kronor. Jag gick från Svarsta till Sven Beckmans järnaffär i Kungsängen och kunde cykla hem igen, underbart! Cykla kunde jag. Jag hade fått morfars gamla cykel som han hade varit så rädd om. Hos mig höll den en sommar. Den tålde inte min framfart på skogsstigar och över stenar och rötter.

Jag lärde mig mycket hos trädgårdsmästaren Evert Torell på Aske trädgård. Det odlades grönsaker både på friland och i ca 400 bänkfönster. I det lilla växthuset drog vi upp alla småplantor. Tidigt på våren anlades varmbänkarna. Ett metertjockt lager med agnar som fanns på logen efter tröskningen lades på marken och bevattnades så att det sjönk ihop innan bänklådorna lades på. Sedan fylldes lådorna med 1 dm matjord och sen var det dags att lägga på fönstren. Dagen efter kunde vi börja plantera ut sallad och så rädisor. Efter sex veckor kunde vi skörda salladshuvuden och rädisor. Allt levererades till Hötorget i Stockholm. Efter den första skörden luckrades jorden upp och i alla fönster sattes nätmelonier. På friland växte blomkål och purjolök, där gällde det att luckra och rensa ogräs flera gånger. Den sommaren fick jag mässlingen. Jag låg hemma med hög feber och förlorade synen. När jag började arbeta igen såg jag

planträderna svagt, men så småningom kom synen tillbaka. Ibland hittade vi snokar i trädgården. – Dom ska vi vara rädda om, sa trädgårdsmästaren och la dem i bänkfönstren, dom håller sorkar ifrån oss. Nedanför trädgården rann en liten bäck, i den planterade vi blomkålen som inte hade blivit så fin att den gick och sälja. Vi lade vassmattor över bäcken och sent på hösten, nästan i november, kunde vi leverera fina huvuden till torget. Vassen till vassmattorna skars på isen, vintertid, varefter de bands till mattor i en särskild ram.

En vacker höstdag bjöd Torell oss som hade jobbat hela sommaren på en båtutflykt till Skokloster. Där satt vi i gräset och drack vin. När båten kom tillbaka från Uppsala gick resan till Sigtuna stadshotell där vi åt en fin middag.

Så slutade min barndom. Året var 1944.

1945 OCH FRAMÅT...

Eftersom trädgårdsmästaren slutade på Aske Gård måste jag fundera över hur mitt liv skulle fortsätta. Jag hade bestämt mig för att inte stanna på Negelstena. I Södertälje bodde min faster Agnes och hennes man Karl. Farbror Karl frågade om jag inte kunde tänka mig att komma till dom. Han tyckte inte att jag skulle fastna på Negelstena. På våren 1945 flyttade jag till Södertälje, där min farbror höll på att bygga en villa. Han var murare och jobbade på Astrafabriken med kakelläggning. Jag skulle hjälpa honom med bygget. På kvällen och helgerna arbetade vi tillsammans, han talade om för mig vad som skulle göras medan han var på sitt arbete. Efter en tid tyckte han att jag var händig med hammare och spik och han ordnade en lärlingsplats hos en byggmästare i Södertälje. Efter halva lärlingstiden som snickare blev jag inkallad till Bråvalla militärflygfält utanför Norrköping. Efter 6 månader flyttades jag till det helt nybyggda Tullinge militärflygfält .

När militärtjänsten var slut, efter 11 månader, hade byggmästaren gått i konkurs och jag var tvungen att hitta en ny lärlingsplats. Det var inte lätt, men till slut fick jag börja hos byggmästare Karlbäcker i Kungsängen. – Men var skulle jag bo? Det fanns inga lägenheter att hyra, men den lilla drängstugan mitt emot Aspviks kvarn var ledig och den fick jag hyra. Jag kom dit i januari 1947 i smällkalla vintern och stugan var utkyld. Det första jag fick göra var att elda i spisen, hämta halm hos torparen som bodde bredvid för att stoppa en madrass till sängen, sätta i innefönster och hämta vatten. Vatten fanns i en källa uppe vid Aspvikslund. Där fanns det fint vatten både på vintern och hela sommaren. Mjölk kunde jag köpa hos torpare Karlsson. Det var bra, för då behövde jag inte ta med mig mjölkkanan när jag cyklade till Kungsängen för att handla.

Mitt första jobb var hos Palmstiernas vid Lillsjön. Där skulle vi spika upp ytterpanel och inreda ett hus. Gustaf Pettersson, kallad Gustaf Pelle, blev min andra läromästare. Det andra jobbet var på Frölunda, där vi fick sanera ett mögelskadat hus. Nu bor Upplings i den villan. Det blev många jobb på Lennartsnäshalvön. Jag tror nog att jag har varit i de flesta stugor, villor och slott däromkring. Hela Lennartsnäs slott skulle putsas. Vi snickare byggde ställningar och murarna putsade. Många statarlängor och torpstugor måste renoveras. Statartiden var förbi och de nya lantarbetarna krävde bättre standard på sitt boende. Dessutom behövdes inte längre så många arbetarbostäder, därför hyrdes torpstugor ut till sommargäster. Alla dessa hus; Blåsut, Fiskarstugan, smed- och förvaltar- bostäderna, två stugor på Nybygge, överallt behövdes snickare. Vi byggde två växthus i Lennartsnäs trädgård, och senare blev det mycket arbete i själva slottet. Men det var bättre att jobba utanför slottet, för då

betalade förvaltaren och lönen kom punktlig. Framför slottet i Mälaren fanns två badhus med en badbassäng emellan. Bassängen kunde höjas så att barnen kunde plaska där. När badhusen skulle renoveras fick vi flytta dem, på vintern när isen låg tjock. En kranbil kom med 52 stolpar som sänktes ner i sjöbotten och sedan fick vi bygga formar under isen, så att nya fundament kunde gjutas. Det var Sven Nilsson och jag som gjorde det jobbet. Badhusen står ännu kvar, så jag tror att vi gjorde ett bra arbete, men kallt var det!

Omkring 1950 byggde vi ett mausoleum åt skeppsredare Jeanson på Låssa kyrkogård. Tidigt på våren, när det inte fanns arbete för byggfirman fick jag hjälpa trädgårdsmästare Bengtsson att beskära och bespruta fruktträd. Vi åkte till många trädgårdar både i Låssa, Ådö, Lindormsnäs och Frölunda. På de sättet lärde jag mig trädbeskrning. Men när Karlbäcker ordnade nya jobb var det bara att snickra igen. I början på 50-talet byggde vi, grovarbetare Olsson och Jansson, Enar Nilsson (murare), Sven Nilsson (snickare), Bertil Nilsson (murare), Henry Karlbäcker (snickare), Gustav Eurén (snickare) och jag, Gunnar Rundlöf (snickare), Ynglingahemmet i Kungsängen. ”Pojkhemmet” fanns i Villa Skoga och det behövdes väl ett ställe där de äldre pojkarna kunde vara. Sedan byggde vi en syltfabrik i Bro åt disponent Bodén som ägde Örnäs gård. När Lövsta gård i Håbo Tibble anlade växthus till rosenodlingar murade bröderna Nilsson upp en 14 meter hög skorsten till värmecentralen och vi hade fullt upp att göra med ställningsbygge. När Svea Livgarde övertog gården flyttades rosenodlingarna till Lejongdal i Bro. Nu är de också borta och i stället växer det upp ett litet samhälle.

När jag hade bott några år i Drängstugan blev kvarnen nerlagt. Trärännan över Enköpingsvägen, där vattnet från Lillsjön rann och drev turbinen i kvarnen revs och kvarnen byggdes om till en snickerifabrik. Nu behövdes stugan till anställda i fabriken och jag blev utan bostad om jag inte kunde tänka mig att börja jobba där. Så blev det. Jag lärde mig snabbt att arbeta med för den tiden moderna maskiner. Vi byggde radio-möbler med plats för grammofon och till och med redan förberedda för TV, fast det ännu dröjde flera år innan det fanns TV i Sverige. Vi byggde en hel biografinredning för en biograf i Malmö. Det var faktiskt roligt att göra fina möbler, att se hur de växte fram och hur fina dom var när de lämnade fabriken. Jag satte mitt märke (GR) under varje möbel som jag hade satte ihop, och en gång när det kom klagomål från en affär som vi och en fabrik till levererade byråer till, kunde vi direkt bevisa att de inte var våra möbler som det var fel på. Tyvärr stannade inte verkmästarna särskild länge på snickerifabriken. Varje år kom det en ny och det kändes inte bra. Det tog varje gång ett tag att lära sig hur den nya ville ha det. Så när Skrinhäll, en stuga som låg i skogen nedanför Aspvik, blev ledig, sade jag upp mig på fabriken. När jag hämtade mitt betyg frågade verkmästaren om jag visste hur många dagar som jag inte hade varit på jobbet. På alla fyra åren hade jag inte varit sjuk eller borta en enda dag. Baron Oskar av Ugglas som ägde hela Aspvik funderade vad jag skulle göra nu, och han blev nog

ganska belåten när han hörde att jag skulle börja arbeta tillsammans med Sven Nilsson. Byggmästare Karlbäcker hade slutat och det var Sven och jag som fortsatte att arbeta på gårdarna på Lennartsnäshalvön.

Efter en tid i drängstugan lärde jag känna Kalle K, som arrenderade en trädgård nedanför Aspvik. Många helger och sommarkvällar tillbringade jag där. Inte var det så roligt att sitta ensam i stugan, då var det mycket bättre att hjälpa Kalle i trädgården. Jag har ju alltid tyckt om trädgårdsarbete. Jag kommer särskilt ihåg en midsommarafton när jag och en kamrat hade cyklat till Bålstas festplats och det blev mycket kallt. Vi cyklade hemåt. På Kalmarsands tältplats vandrade ungdomar omkring, det var för kallt att sova i tälten. Jag förstod att jag skulle hitta Kalle K i trädgården. Vi vattnade tomat- och gurkplantor, men allt arbete var förgäves, alla plantor förfrös i den 5-gradiga kylan.

Det fanns ganska många handelsträdgårdar omkring Kungsängen, flera var små, och när det var dags att skörda frukt och grönsaker kom Åkerlund (kallades för Moppe), som bodde i ett grönmålat hus på Furuberget, det berg som sprängdes bort när husen på Furuhallsvägen byggdes. Han kom med sin lastbil och hämtade varor för att köra dem till torget i Stockholm. Klockan sex öppnades torghandeln, då fanns han på plats, och trädgårdsmästarna, som hade tagit första tåget till stan, tog hand om sina varor och hoppades att få bra betalt. Dan innan hade dom haft fullt upp att göra med att plocka och packa allt som skulle till torget. Förutom Kalle Ks fanns det en trädgård vid Aspvikslund som Söderström, en sur gubbe, och Tage Pettersson arrenderade. Sedan var det Sievert Janssons trädgård Vickberga. Han odlade mest blommor och så skötte han Kungsängens kyrkogård. På Lennartsnäshalvön hade Öråker och Lennartsnäs sina slottsträdgårdar, men sedan fanns också Asker, som Jansson arrenderade av Öråker, dessutom skötte han Öråkers trädgård. Söder om Lennartsnäs låg Kummelvik med Wallin som trädgårdsmästare och Körsvik, där Andersson, som senare hette Stenrud odlade både grönsaker och blommor. Hans fyra döttrar och två söner fick arbeta från morgon till kväll i trädgården, så länge de bodde hemma. Så var det överallt, hela familjen fick hjälpa till. När Kummelviks trädgård lades ner köpte jag vassmattor att täcka mina bänkfönster, som jag hade när vi bodde i Posthuset på Tibble gård. Av alla trädgårdar finns nu bara Lennartsnäs slottsträdgård kvar. Den är nu också nedlagd.

Sommaren 1954 skulle Sven och jag rusta upp Tibble gård inför Philip Åkerlinds 50-årsdag. Där träffade jag min blivande hustru, Inge Vahrenkamp. Hon hade kommit från Tyskland för att få en inblick i svenskt jordbruk, eftersom hon tänkte ta över sina föräldrars lilla gård på ön Sylt i Nordsjön på gränsen till Danmark. Där av blev inget, på min 30-årsdag förlovade vi oss i Skrinhäll. Att hitta en lägenhet i Kungsängen var svårt, men när Philip Åkerlind frågade om vi ville hyra Posthuset slog vi till. Vi jobbade i flera veckor med att rusta upp huset där några skogshuggare hade bott ett tag. I maj 1958 när vi gifte oss var huset riktigt fint. Trädgården var helt igenväxt, men

den fick jag snart i ordning. Efter några år hade jag många bänkfönster att odla i, och snart kom grannar och bekanta och handlade blomplantor hos oss. Dessutom hade vi ett trädgårdsland med potatis och grönsaker.

I nio år bodde vi i Posthuset. De första åren hade vi utedass, men 1962 byggde jag till ett rum och badrum. Våra tre barn föddes, en flicka, Susanne 1959, och två pojkar, Karl-Axel 1962 och Kristian 1966. Jobbet med Sven Nilsson hade jag kvar. På Kattkärret, nuvarande område runt Östervägen, sålde kommunen tomtmark till egnahemsbyggare. Sven och jag byggde där sex villor. Alla finns kvar men har blivit till- eller ombyggda.

I mitten på 60-talet slutade jag arbeta som snickare. De sista 25 åren jobbade jag hos firma August Eklöv AB, först på deras lager som låg granne med Posthuset och de sista fem åren som lagerchef i Bredden. År 1967 köpte jag ett gammalt hus, Eriksdal, på Nedre Korsängsvägen, nuvarande Bygde-gårdsvägen, där kom mina snickarkunskaper väl till pass. Hela huset renoverade jag, och efter några år, när vi behövde mera plats, blev det en tillbyggnad. I Eriksdal bodde vi i nästan 40 år innan vi flyttade till de nybyggda HSB bostadsrätterna på Furuhällsvägen. De stod klara 2006. För att inte bli sittande inomhus hela sommaren köpte vi en kolonilott på Aspvik, mellan Bro och Kungsängen. Den ligger bara några hundra meter från den plats där Skrinhäll låg och där vi förlovade oss 50 år tidigare.

KARL GUNNAR SOM BOTT
NÄSTAN HELA SITT LIV I
UPPLANDS BRO KOMMUN
BERÄTTAR I DENNA
SKRIFT SIN HISTORIA,
MED DETALJER FRÄMST FRÅN
1930-, 40- OCH 50-TALET.